

ובנביא זכריה (פרק ג' ז') פה אָמַר ה' צְבָאוֹת אִם בְּדַרְכֵי תִלְךָ וְאִם אֶת מִשְׁמַרְתִּי תִשְׁמֹר וְגַם אֶתָּה תִּדְוֶן אֶת בֵּיתִי וְגַם תִּשְׁמֹר אֶת הַצָּרִי וְנִתְּתִי לְךָ מִהַלְכִים בֵּין הָעֹמְדִים הָאֵלֶּה, ובתרגום יונתן בן עוזיאל ז"ל: כדנן אמר ה' צבאות אם באורחך דתקנן קדמי תהך ואם ית מטרת מימרי תטר ואף את תדין לדמשמשיין בבית מקדשי ואף תטר ית עזרתי ובאחיות מיתיא אחיינך ואתן לך רגלין מהלכן בית שרפיא האלין.

וביאור: שהנביא מבטיח בשם הקב"ה למי שישמור את משמרת ה', וזה בוודאי על העוסקים בזיכוי הרבים שאיכפת להם מעם ישראל הקדוש, שיזכו לתשובה עילאה, שיזכה לתחיית המתים, ולהלך עם המלאכים והשרפים הקדושים בגן עדן.

ואמרו חז"ל תלמידי חכמים אין להם מנוחה לא בעולם הזה ולא בעולם הבא, ואפשר להמליץ כמו שראו אצל הנפטר, שבהיותו בעוה"ז הלך תמיד מחיל אל חיל, ועבר ממסכתא למסכתא, והלך מבית המדרש לבית המדרש אחר להפיץ אור התורה ברבים, כמו כן בעולם העליון ילך מחיל אל חיל, מהיכל להיכל ובכל מקום בואו לא יצטרך להתבייש בפני לומדי המסכתא ההוא.

וכבר הבאנו לעיל בשם הילקוט שמעוני שמפליג אודות גודל כוחן של גומלי חסדים שחוסין בצלו של הקב"ה. ואין לך גמילות חסדים יותר מזיכוי הרבים שילמדו זוהר הקדוש שהוא מצילו בעולם הזה ובעולם הבא ומביאו לגן עדן העליון להתענג מזוי השכינה הקדושה.

וכך עסק, בג' דברים שהעולם עומד עליהם, תורה עבודה וגמ"ה, וזכה לקיים כל היום חונן ומלוח וממילא וזרעו לברכה.

אמרו ז"ל (ברכות ג') אין אומרים בפני המת אלא דבריו של מת. הכוונה בזה, שרואים מה המת היה הפיץ ולאיוזה דבר השתדל בחייו, את זה אומרים בפני המת, כי אז יעשו הדברים הללו רושם גדול על המקשיבים. ביודעם כי זה האיש אשר בקרוב ייפרד מהם לנצח, הקדיש כוחותיו לדבר זה, ממילא ישתדלו יותר לקיימם.

איתא במדרש: הקב"ה כותב ודיו שנשאר בקולמוסו הוא מקנה בראש הצדיקים בשעה שמגיע להיפטר מן העולם. הכוונה בזה לדעתני: כל מה שנעשה בעיר לתיקון העיר הוא דבר יקר מאוד, וזה נכתב בפנקסו של הקב"ה כל יום. כמ"ש וכל מעשיך בספר נכתבים. אולם דבר שחפר עוד לתקן בעיר זהו הדיו שנשאר בקולמוסו של הקב"ה כביכול, שטרם כתב זאת בפנקסו, והדיו הזה מקנה בראש הצדיקים בשעה שמגיע זמנם להיפטר מן העולם. הכוונה בזה שנותן להצדיק הרעיון שיש להשתדל שישמור העניין הזה. וכדאיתא במדרש: מסורת תהיה בידך כל העושה מצווה סמוך למיתתו דומה שלא הייתה מדת הצדיקים הסרה כי אם אותה מצווה והשלימה.

הגה"צ זצ"ל היה לבס של ישראל ורצה לזכות את ישראל בגאולה השלימה שתבוא ברחמים כידוע דברי הרעיא מהימנא כי בספרא דא יפקון מגלותא ברחמי, ובית דין של ירושלים עיה"ק בשנת תרפ"א, התקינו שיהיו כל ישראל לומדים זוהר הקדוש ויעשו אלפי סיומים כדי לקרב הגאולה ברחמים, ויאחזו הצדיק הנפטר זי"ע במדת הצדיקים הקדמונים, וכל רגע ורגע היה אצלו מסכת שלימה לפרסם שחובה לכל אחד מישראל ללמוד דף זוהר